

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron (art. 539e § 1 k.p.k.),
w dniu 26 września 2024 r.
w sprawie M. B.
uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s.
skargi obrońcy
na wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze
z dnia 27 maja 2024 r., sygn. akt VI Ka 871/23,
uchylający wyrok Sądu Rejonowego Lwówku Śląskim
z dnia 29 września 2023 r., sygn. akt II K 40/21,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę,
2. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim, wyrokiem z 29 września 2023 r., uniewinnił M. B. od zarzutu urządzania i prowadzenia w dniu 11 stycznia 2018 r. w lokalu przy ul. 11 listopada 17 w Ś. gier losowych o wygrane pieniężne na automatach do gry o nazwie: H. nr [...], E. nr [...] i H. nr [...] tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 107 § 1 k.k.s. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze, po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2024 r. apelacji oskarżyciela publicznego i Naczelnika

[...] Urzędu Celno - Skarbowego, uchylił pierwszoinstancyjny wyrok i przekazał sprawę Sądowi *a quo* do ponownego rozpoznania.

Skargę na wyrok Sądu odwoławczego złożył obrońca, zarzucając naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. przez przedwczesne i bezzasadne uznanie, że ziścił się warunek pozwalający na wydanie wyroku kasatoryjnego. W konsekwencji autor skargi zażądał uchylenia skarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Lwówku Śląskim oraz [...] Urząd Celno – Skarbowy w W. otrzymali odpisy skargi, ale nie wniesli na nią odpowiedzi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna.

Na wstępie warto przypomnieć, że możliwość uchylenia wyroku uniewinniającego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą *ne peius* określoną w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy – w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych przewidzianych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. – stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego, czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. (zob. uchwała 7 s. SN z 20 września 2018r., I KZP 10/18, OSNKW 2018r., z. 11, poz. 73).

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze – na co wskazuje treść uzasadnienia jego wyroku – dokonał prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów i poczynił na ich podstawie prawidłowe ustalenia faktyczne, w świetle których rozstrzygnięcie uniewinniające jawi się jako błędne.

Jakkolwiek Sąd odwoławczy nie stwierdził wprost, że zachodzą *in concreto* podstawy do wydania wyroku skazującego, niemniej przez sam fakt powołania się na art. 454 § 1 k.p.k. dał wyrażnie do zrozumienia, że u podstaw jego rozstrzygnięcia legła nie tyle możliwość zapadnięcia wyroku skazującego, co raczej potrzeba wydania takiego orzeczenia.

Tym samym zaskarżony wyrok kasatoryjny zasługiwał na aprobatę.

Przedstawiony punkt widzenia nie oznacza rzecz jasna, że Sąd *a quo* będzie zobligowany skazać M. B. za popełnienie zarzucanego mu czynu. Wypada dodatkowo zauważyć, że w wypadku podzielenia poglądu o winie oskarżonego może np. warunkowo umorzyć postępowanie karne, o ile oczywiście spełnione zostaną wszystkie przesłanki pozwalające na skorzystanie z tej instytucji. Nie jest także wykluczona możliwość ponownego uniewinnienia oskarżonego.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił skargę (art. 539 e § 2 k.p.k.), a kosztami sądowymi za postępowanie skargowe obciążył oskarżonego (art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 2 k.p.k.).

[J.J.]

[ms]